

[Handelsministeren.]

overveje fastsættelse af regler, der sikrer et bredere grundlag for de organer, der skal træffe afgørelse i sådanne vigtige anliggender.

Jens Peter Jensen: Jeg skal kort sige ministeren tak for svaret, som indeholdt adskilligt af interesse. Jeg tør vel opfatte det som en tilkendegivelse af, at gældende lovgivning vil blive administreret på en sådan måde, at det ikke foregriber en kommende lovgivning. Tør jeg gå ud fra, at det er rigtigt?

Handelsministeren (Erling Jensen): Gældende lovgivning vil, som det er blevet mig pålagt af lovgivningsmagten, blive administreret efter sine forudsætninger, og i disse forudsætninger ligger altså, som jeg nævnte indledningsvis, at det er muligt at skabe en fusion. Jeg synes, jeg skylder at sige, at siden 1956 har skiftende regeringer gennemført i alt 15 fusioner af sparekasser med banker, men jeg vil også gerne tilføje, at det normalt på banksiden og især på sparekassesiden har været andre størrelsesordener, der har været tale om end den, der foreligger her. Jeg skylder også at sige, at ingen af disse 15 fusioner, hvor sparekasser har fusioneret med en bank, har givet anledning til henvendelser til handelsministeren fra hverken sparere eller låntagerne, og det er klart, at dette indgår og må indgå i sådanne vurderinger.

Erling Olsen: Hvis man af principielle grunde ikke vil spørre lovmæssigt for mulighederne for en sammensmeltning af en bank og en sparekasse, er der i virkeligheden kun én måde, hvorpå man effektivt kan sikre sparekassernes fortsatte beståen, nemlig den at sikre dem, der virkelig bærer sparekassetanken — og det vil i første række sige sparekassernes ansatte — en god repræsentation i sparekassernes tilsynsråd.

Handelsministeren (Erling Jensen): Jeg er glad for, at hr. Erling Olsen giver mig denne lejlighed til at sige, at mine overvejelser om at udskyde en revision af bankloven og sparekasseloven til fordel for en fælles lovgivning, som forhåbentlig kan komme i begyndelsen af næste samling, betyder bestemt

ikke, at de understregninger, jeg har markeret allerede i begyndelsen af november måned om at ville supplere det forslag, der om få dage fremsættes om en ny aktieselskabslov, med forslag, der sikrer, at der i alle pengeinstitutter og i forsikringsselskaber placeres både medarbejderrepræsentation, hvis de beskæftiger over 50 medarbejdere, og samfundsrepræsentation uden hensyn til deres størrelse, og det er min hensigt at søge forslag om ændringer af den gældende lovgivning fremsat, således at de er tinget i hænde forhåbentlig allerede i løbet af næste uge.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Henning Philipsen* til handelsministeren:

„Mener ministeren, at den påtænkte fusion mellem Privatbanken og Sparekassen Nordjylland gennemføres med hjemmel i bestående lovgivning om banker og sparekasser?“

(Spm. nr. 98.)

Henning Philipsen: I de svar, ministeren allerede har afgivet på de to foregående spørgsmål, ligger der for så vidt en besvarelse af mit spørgsmål, men jeg vil godt føje til, at det, der har fået mig til at rejse spørgsmålet, er den enkle kendsgerning, at man altid har vidst, at kreditorskifte er lovligt, mens jeg nærer en dyb og inderlig tvivl om, at debitorskifte er lige så lovligt. Det skal skal jo ses under hensyn til netop dem, som også bærer sparekasserne, nemlig indskyderne, sparere, og så vil det nok være rimeligt, at man i samme forbindelse prøver at se på det reelle ejerforhold, når det er en bank og en sparekasse, der som i dette tilfælde ønsker at slutte sig sammen. For bankernes vedkommende er der jo ingen tvivl, de ejes af aktionærer. Men hvem ejer sparekasserne? Sparekasserne er efter min opfattelse et i luften frit svævende begreb, hvor man har et tilsynsråd, der formerer sig selv ved knopskydning, og det er altså ikke altid, planterne er lige pæne. Men det er den side af sagen. Det er altså den måde, det sker på, og jeg må måske have lov til, da nu ministeren allerede har profeteret om den nye lovgivning for banker og sparekasser, at prøve at føje til, at der findes jo også en